

## Týden sedmnáctý - mlha přede mnou, mlha za mnou a Trout Lake



„Od konce dubna 2019 se stane na pár měsíců naším domovem západní pobřeží Spojených států. Pacifická hřebenovka. Pokusíme se ji projít z jihu na sever, tedy z Mexika až do Kanady.“ – sledujte příběh Dany Mackové.

Z White Passu, osvěžení ledovou koupelí, vyrážíme v šest večer do šestimílového kopce, který ke svému překvapení zvládáme i s plně naloženými batohy na jeden zátah, a po osmé stavíme stan na vrcholu. Než se ráno vykopeme, jsou všichni ostatní už pryč. Vstávání v pět ráno se nám na severu příliš nedaří. Když v noci skoro mrzne, jako bychom zmrzli i my. Mlha a vítr napovídají, že se již notoricky známý scénář bude asi opakovat. Snažíme se neklesat na mysli s tím, že slotě třeba utečeme.

Naše přání se ukáže jako liché již po poledni, kdy opět začíná pršet. Dnes není čas na hrdinství, protože máme přejít obávaným „Knife's Edge“, kde již název napovídá, že se jedná o traverz v místě, kde je sráz na obě strany. Fouká velmi silný nárazový vítr a není vidět na metr před sebe. Těsně před posledním výstupem nahoru najdeme relativně skryté místo na stan mezi stromy a ve dvě odpoledne jsme již úplně mokří ve stanu. Naštěstí se můžeme zapnout do spacáků, a tak nám není zima, ani když po několika hodinách začne kapat i do stanu, když švy nevydrží nápor silného deště a začnou trochu propouštět. Ač se mi odpoledne podaří přečíst jednu knihu a podívat se na film, jsem nervózní. Leží-li člověk v horách při přívalovém dešti a nárazovém větru, který ani po šesti hodinách neustává, ba se stále zvyšuje, je snadné propadnout panice.

Noc, která následovala, byla nejhorší na trailu. Vichr a déšť nás oba budily a já měla poprvé starost, že náš stan nevydrží. Naštěstí vydržel, ale ráno bylo mokré úplně vše, včetně spacáků. Tajně jsem doufala, že mlha přejde a my tak v údajně nejkrásnějším úseku ve Washingtonu alespoň něco uvidíme, ale mé přání tentokrát zůstalo nevyslyšeno. Smutně jsem klopýtala přes několik mil dlouhý hřeben a následně kus po sněhu, aniž bych viděla víc než na dva metry před sebe. Další den ve stanu jsme si nemohli dovolit a tak nějak tuším, že to je úděl hikerů, kteří se pokouší v daném časovém limitu, jenž není delší než půl roku, celý trail projít. Ne vždy vše vyjde.

Jakmile slezeme z hřebenu, počasí se umoudří, a dokonce vykoukne slunce. To je však vykoupeno velkým ochlazením, a tak raději běžíme dál. Při pauze na oběd nešikovně zakopnu o kámen ležící vedle batohu a stoupnu si na trekovou hůl, kterou zlomím. Při vzpomínce na nedávný úsek s klackem

nadávám na svou nepozornost a chvíli mi trvá, než se uklidním. Trvalý déšť a špatné počasí na klidu opravdu nepřidají. Naštěstí mi Jirka šikovně hůl slepí náplastí, a tak jsou ztráty minimální.

Další den se počasí nad námi smiluje a již neprší a je stále tepleji. Opět přibývá komárů a my tak můžeme vesele filozofovat na téma, zda „je lepší být zmrzlý, nebo úplně pokousaný“. Vždy vyhrává to, co zrovna není. Do další zastávky v Trout Lake jezdí svoz, který provozují místní trail angels, tedy dobří lidé, kteří pomáhají hikerům. V osm ráno jsme nastoupení na silnici, kde potkáme staršího pána, se kterým jsme společně opakovaně nocovali v poušti. Sierru přeskočil a je zábavné si sdělit zážitky z uplynulých dvou měsíců. Přijíždí milý děda s velkým pick-upem, který se jen směje mému přání jet na korbě. „Bude ti zima,“ říká. Odpovím, že to nevádí, a po deseti minutách jízdy přiznávám, že měl pravdu. Když rozmrzám na slunci u kávy, říkám si, že to za to stálo.

V Trout Lake se nám podaří dostat za lidovku pokoj se sprchou, který pronajímá paní v obchodě. Sprchu třikrát za odpoledne využiji a opět si připadám jako někdo, kdo se těší zpět do lesa. Než zvládneme klasickou rutinu praní, přebalení jídla a objednání dalšího, je večer a my si jdeme zacvičit na fotbalové hřiště u místní školy. Zahrada u obchodu je totiž plná ostatních hikerů a já přece jen mám ráda na svou praxi trochu klid.

Druhý den ráno vyrážíme zpět směrem trail a já po cestě zjistím, že jsem jedno ze dvou triček, které vlastním, nechala na zahradě, kam ho Jirka položil, aby doschlo. Namísto zbytečného řešení, či to byla chyba, se Jirka nabídne, že se sveze zpět, a já mezitím dopíšu, co je třeba. Do hodiny je zpět i s tričkem a u oběda se celé akci už smějeme.

Start v jednu odpoledne nenahrává velkým mílím, ale když před osmou stavíme stan na dvacáté míli, máme dobrý pocit z toho, že nám to vlastně docela jde. Před námi je poslední washingtonská etapa do Cascade Locks, odkud přechodem přes známý „Bridge of the Gods“ dojdeme do Oregonu, a první celý stát bude za námi.

- Dana Macková
- Instagram: @seafox\_yoga
- foto: Dana Macková